

Want tusschen de sterren hebben zich hier en daar enorme wolken van donkere stof gelegerd, de zoogenaamde donkere nevels. Een bekend voorbeeld van zulk een donkere wolk is de zwarte plek in het sterrenbeeld het Zuiderkruis (in Nederland onzichtbaar), die men gewoonlijk met den naam Kolenzak aanduidt. Sommige van die donkere wolken moeten buitengewoon groot zijn; de afmetingen worden soms op vele biljoenen kilometers geschat. Door die nevels dringt geen sterrenlicht, en daarom zien wij ze als zwarte plekken afsteken tegen den met sterren

bezaaiden achtergrond.

In het binnenste van zulk een donkeren nevel moet een absolute duisternis heerschen, alle eeuwen door. Er zijn dus in het heelal groote gebieden, waar nooit een enkele ster schijnt. Maar die gebieden zijn ten slotte klein in vergelijking met de open ruimte, waarin de lichtstralen ongehinderd hun weg kunnen vervolgen. Ook in dit opzigt is dus het licht overheersend. Zoo kent het heelal licht en duisternis; maar het is in de eerste en voornaamste plaats een licht-wereld. H. G. L.

NAAR HET LAND VAN LIPPE-DETMOLD

V

door W. LAATSMAN

Op audiëntie

bij Z. D. H. Vorst Leopold zur Lippe

Met ons drieën gingen wij de steenen wenteltrap op, achter den hofmaarschalk aan. Onze oude vriend C. de Vries, die al 42 jaar lang ons blad leest, droeg het bouquet orchideeën, dat ons gezelschap uit Holland had medegenomen, om het Z. D. H. te overhandigen als dank voor de vorstelijke woorden ons toegezonden. De Heer J. Voorhoeve en ondergeteekende sloten den kleinen stoet. Langs de wenteltrap betraden wij een koepelzaal, waar, op hooge rekken, antieke buksen en geweren, drie hoog boven elkander, als een wand langs de wanden stonden. In de salon lagen vreedzaam op een sofa twee prachtige witte poesen te slapen. Wij ont deden ons van onze jassen en hoeden, en betraden de werkkamer van den Vorst.

De herfstzon viel volop door de hooge slotramen, over de boekenrekken, de olieverfschilderijen, het oude porcelein, de werktafel, waaraan zijne Hoogheid zat.

Hij stond op en trad met denzelfden vriendelijken lach op ons toe, dien wij reeds mochten leeren kennen op het Jachtslot L o p s h o r n.

— „Wij kennen elkander reeds,” zei hij, „maar u zie ik voor het eerst. Is u mijnheer De Vries? Uw blad is al oud, heb ik gezien, u is zeker van de oprichting af al lid van de redactie?”

De heer De Vries glimlachte: „Ik ben wel 77 jaar oud,” zei hij, „lees al 42 jaar lang Timotheüs, maar ben enkel lezer, geen redactielid.”

Nu was het de beurt van den Vorst om te glimlachen. — „Zeven en zeventig jaar,” zei hij, „wat heeft God u bevoorrecht, dat u nog zoo'n lange reis kunt meemaken!”

— „Ja, dat is zoo. En nu breng ik Uwe Hoogheid dezen tuil orchideeën. Ik hoop als oud man, dat God u zal zegenen. Ik hoop ook, dat God ons Koninklijk Bruidspaar zal mogen geleiden door het leven, en dat zij in hun leven Hem zullen dienen op dezelfde wijze als onze geliefde Vorstin

Hem steeds heeft gediend. Deze bloemen drukken onze vreugde uit, dat uw Vorstenhuis aan ons Koningshuis verbonden wordt.”

Vorst Leopold reikte onzen ouden vriend de hand.

— „Das wolle Gott,” zei hij. Hij nam de bloemen in de hand en tuurde er naar met zichtbare ontroering.

— „Uit Holland?” vroeg hij. „Dat zijn zeldzaam mooie bloemen, daar zal ik lang van kunnen genieten; het is een sterke bloem.”

't Gesprek vlotte best, ongedwongen, net zooals de vorige maal stond de Vorst vóór ons. De Heer Voorhoeve schonk hem eerbiedig met een kort woord het gedenkboekje van Dr J. H. Gunning JHzn: „Het Gebed des Volks voor zijn Vorstenhuis,” in zeer bijzondere uitvoering.

— „Dat is mooi,” zei de Vorst, „dat is noodig, 't gebed. Ik heb uw Timotheüsbladen met interesse gelezen. De Nederlandsche taal kan ik goed verstaan, op enkele woorden na. Maar ik kom in Januari naar Nederland, dan leer ik het beter!”

Belangstellend informeerde hij verder naar ons gezelschap, naar het doel van onze reis, ons verblijf in den vorstelijken grafkelder. Een anecdote over de gobelins in de troonzaal kruide het gesprek met humor. Humor trekt den Vorst aan, evenzoo vriendschap.

Heel zijn optreden is eenvoudig, vriendschappelijk. Holland ligt hem nà aan het hart, hij hoort er gaarne over vertellen, informeert waar deze of gene stad precies ligt, hoe ver de afstand is. Hij vraagt of wij tevreden zijn met ons hotel, maakt ons attent op bijzonderheden, die hier of daar te zien zijn.

Het afscheid nadert, vrij en ongedwongen, hartelijk.

Wij gaan de salon weer door, waar de witte poesen nog steeds slapen op het roode pluche van de sofa. De Kamerheer helpt ons bij het aantrekken van de jassen, toont ons het schilderij van een Prins van Nassau, het opmerkelijke van een vaandel...

Wij loopen opnieuw de trappen op naar den rechtervleugel van het slot, waar het gezelschap in de troonzaal wordt rondgeleid. Het is hier alles rust en stille kracht, en wij begrijpen, dat juist deze twee eigenschappen ten volle merkbaar zijn in de persoonlijkheid van Z. D. H. Vorst Leopold zur Lippe.

CONTACT MET DE JONGEREN

door A. K. STRAATSMA

HET LEEGE FOEDRAAL

Kostelijk, scherp en raak, als zoovele sprookjes van Andersen, is ook het sprookje waar boven staat: „verrukelijk.”

't Gaat over Alfred, den beeldhouwer, over de beeldschoone Kala, en haar aartsdomme, babbelende moeder. Alfred, van een studiereis in Rome teruggekeerd, is het middelpunt van een uitgelezen gezelschap.

De moeder van Kala babbelt en vraagt onophoudelijk: „Rome zou ik graag willen zien, het moet een mooie stad zijn met al die vreemdelingen, die daar komen. Hoe ziet het daar nu uit, wanneer men de poort binnenkomt? Heeft de paus vrouw en kinderen? Wat zegt u, mag hij niet eens trouwen?”

Er komt afkeer en verbazing op haar gezicht. „Daar houd ik niet van” — zegt zij.

Zoo praat moeder; Kala zit naast haar en zucht, alsof ze zich schaamt over moeders domme opmerkingen.

En Alfred antwoordt en kijkt; hij kijkt in twee blauwe oogen, die dezen avond voor hem stralen, verborgen

„schatten,” schatten van geest en hart, kostbaar als alle heerlijkheden van Rome.

„Toen hij het gezelschap verliet, — ja, toen was hij weg, — weg van verliefdheid op het meisje.”

Spoedig daarna de bruiloft, de huwelijksreis, het binnenkomen in eigen woning... de ontgoocheling.

Want de schoone vrouw had hem betooverd, hij had alleen maar naar het foedraal gekeken en niet naar wat er in dat foedraal stak en dat is een groote ramp in het huwelijk. Als de lijm van het foedraal loslaat en het klatergoud afbladdert, dan betreurt men zijn koop.

Ik veronderstel, dat velen van mijn jonge lezers, evenals beeldhouwer Alfred, hun levensgezel (lin) nog moeten zoeken. Denk aan de fatale vergissing van Alfred, pas op voor het mooie, leege foedraal. Wat moet men er mee beginnen, als men toch eenmaal uitgekeken raakt? Of, als de lijm van het foedraal loslaat en het klatergoud afbladdert. Wie het meisje van zijn keuze niet tegelijkertijd als vriendin begeert, moet maar liever niet met haar trouwen. Een groot stuk van het huwelijk is vriendschap in den vollen, diepen zin van het woord, een dagelijksch verkeer van geest met geest. Hoe kan men vriendschap sluiten met een leeg foedraal?

Ik veronderstel dat velen van u hun levenskeus nog moeten doen. Opgegroeid in een Christelijke omgeving, begrijpt men wel: ik kom niet klaar met een uiterlijk overnemen van wat mij gebracht is; ik moet het, door een persoonlijke daad, door het geloof aanvaarden. Begeer ik het wel? Er komt zooveel op mij af. Zooveel, waarin mij genot en eer beloofd wordt. Ziet het er niet veel aantrekkelijker uit dan het Evangelie met het kruis?

Pas op voor het mooie, leege foedraal!

Bij het Evangelie behoeft ge daarvoor geen vrees te hebben. Ik heb nog nooit een mensch ontmoet, die zijn hart aan Jezus Christus had gegeven en die klaagde: wat ik ontving viel op den duur zoo tegen, het was zoo arm en vlak.

Integendeel, toen Polycarpus van Smyrna voor den rechter stond, die medelijden met hem had en hem toefluisterde: „zeg maar: de keizer is Heer, en verwerp Christus, dan zijt ge gered,” antwoordde hij: „Altijd heeft Hij mij liefgehad, hoe zal ik Hem dan verwerpen?” Na jaren is het bezit hem nog zóó dierbaar, dat hij er voor wil sterven.

DE SCHOOLOPZIENER STELT VRAGEN

De onderwijzer is méér ongerust dan zijn leerlingen. De leerlingen der hoogste Ulo klas staan vrij nuchter tegenover den vreemden snoeshaan, die tenslotte niet den minsten invloed op hun rapport heeft.

En daar draait het bij hen toch maar om.

De onderwijzer leest „Scheepspraet” voor, en tracht het zoo mooi en boeiend mogelijk te doen, want het is bekend dat deze schoolopziener een angstig grooten literairen knobbel heeft.

Er staan een paar, overigens volkomen mislukte romans op zijn naam, en verschillende scherpe studies over letterkunde.

De onderwijzer voelt zichzelf niet al te zeker in dit zeventiende-eeuwsch, dat hij na zijn hoofdacte-studie weinig meer onder de oogen gehad heeft. Straks zullen natuurlijk vragen gesteld worden. Inderdaad laat de schoolopziener dezen kans niet voorbijgaan.

Verskillende antwoorden vallen niet onbevredigend uit, tot hij Jan Willems, die gedurende de heele les niet al te aandachtig luisterde, doch blijkbaar met iets anders bezig was, vraagt: wie de „Lucifer” geschreven heeft.

Jan Willems schrikt op. Hij heeft heelemaal niet geluisterd, weet in de verste verte niet wat er gevraagd wordt; alleen is 't vaag tot hem doorgedrongen dat het over lucifers gaat. Met een vuurrood hoofd, als een betrapt, stamelt hij: „Ik niet meneer, heusch niet, ik heb het niet gedaan!”

De schaterlach van de heele klas, waaraan de schoolopziener zelf hartelijk deelneemt, brengt hem nog meer van streek, en geeft hem 't vage vermoeden, dat hij iets doms gezegd heeft...

De schoolopziener brengt na afloop een kort bezoek aan den voorzitter van 't schoolbestuur, een rustend koopman, die na een aantal zeer voorspoedige mobilisatiejaren zijn vroeger zoo jachtige leven tot rust laat komen in zijn zelf-voldane villaatje „Eben Haezer.”

Geld stinkt niet, oordeelden de bewoners van het provinciestedje, en bovendien beschikte hij over veel vrijen tijd en werkkraft.

Drie factoren die hem al spoedig de eerste viool deden spelen in vrijwel alle vereenigingen en besturen.

Het gesprek glijdt traag en haperend voort.

Om er wat levendigheid aan te geven, denkt de schoolopziener ineens aan den schrik van Jan Willems.

En vol smaak vertelt hij 't grapje aan den heer van „Eben Haezer.” —

„De jongen schrikt op. Met een kleur als vuur stottert ie... „Ik niet mijnheer, ik heb het heusch niet gedaan!””

De rustende koopman neemt den gullen lach van den schoolopziener over. Je moet altijd beleefd blijven!

Maar dan, zijn pientere oogjes om instemming op zijn vrouw gericht, zegt hij bedenkelijk: „Maar toch... 'k weet het zoo net niet. Voor zoover ik dien Jan Willems ken, is 't een deugniet eerste klas! 't Zou me niks verwonderen, als-ie 't tòch gedaan had!”

De schoolopziener bedwingt zich. Met moeite houdt hij zich goed en vertrekt. Hij moet den burgemeester nog bezoeken. Als hij eindelijk na een bespreking van eenige schoolkwesties, de kans krijgt zijn gemoed te luchten, en eens flink uit te lachen, neemt hij die kans waar.

De burgemeester schatert mee!

„Ja, ja, 't is me 't schoolbestuur wel!

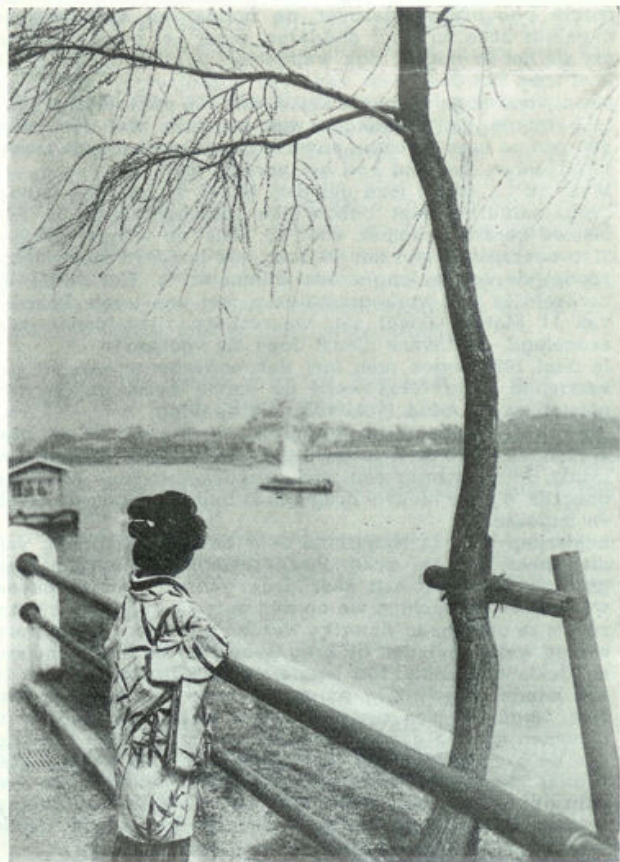
Maar och, hoe gaat het op zoo'n kleine plaats! Er zijn weinig goede krachten te vinden voor zoo'n functie.

't Is overigens een geschikte kerel, hoor!

Maar tja... van muziek heeft hij nu eenmaal geen kaas gegeten! Neem het den man eens kwalijk, hé?”

Toen de schoolopziener eenmaal weer buiten stond, keek de schooljeugd met de uiterste verbazing naar dien wonderlijken meneer die daar in zijn eentje liep te proesten en te lachen, alsof hij niet meer tot bedaren kon komen!

G. J. P.

Het land van de Rijzende Zon, dat in onze dagen zooveel genoemd wordt in betrekking tot politieke, maatschappelijke en economische belangen.